

LBRIS

We know
books

Domina Pauer

Soarele din inimă

LETRAS
Promovăm autorii români

Capitolul 1

Prin perdeaua transparentă agățată la fereastră, luna plină își împrăștia razele reci, proiectând pe podeaua camerei o fâșie palida de lumină. Acele ceasului arătau ora 3 din noapte.

—Emil-li-a-a-a... Emilia...

Vocea se auzea încet, apoi din ce în ce mai tare, învăluind în mreaja timbrului șoptit, somnul liniștit al Emiliei. Cu greu deschizând ochii, Emilia a dat plapuma la o parte și încet s-a ridicat din pat. A făcut câțiva pași nesiguri, îndreptându-și privirea cu ochi nevăzători, spre lumina lunii. Fâșia de lumină străbătea spațiul camerei, lăsând în umbră golul ușii deschise, a căruia întuneric, ce era mai negru decât însăși noaptea — o ademenea apăsător în adâncul său necunoscut.

—Emilia... Emil-i-a-a-a...

Chemarea se auzea clar, când îndepărtându-se ca un ecou, când șoptind în apropiere, chiar la urechea ei. Emilia porni spre ieșire, călcând atent cu picioarele goale pe covorul colorat și moale. Ajungând la ușa de la intrare, cu degetele tremurânde a descuiat lacătul și a pășit peste pragul rece.

—E-mi-li-a-a-a...

Vocea o chema insistent și Emilia se supunea cuminte, copleșită de o senzație neînțeleasă. Ieșind din ogradă, porni încet pe strada întunecoasă, lăsând în urmă pilonii rari cu felinare aprinse și lumina înghețată a lunii, care timid se ascundea prin frunzișul des al copacilor. Ea privea cu ochi nevăzători în adâncul întunericului, auzindu-și doar respirația adâncă și vocea de femeie care o chema continuu. Deodată cineva o strânse de umeri.

—Emilia, tu unde te duci?! De mână, brusc, a apucat-o mătușa sa Luiza și cu ochii plini de întrebări a întors-o spre sine.

—Eu nu știu... i-a răspuns Emilia încet, rostind cuvintele răspicat. Și pareă trezindu-se din somn, privi zăpăcită câteva clipe în jur și doar atunci își observă mătușa înspăimântată, care atent a cuprins-o de umeri, împingând-o ușor spre casă.

Dimineața Emilia s-a trezit liniștită. După ce s-a îmbrăcat, a coborât scările și s-a îndreptat spre bucătărie, salutând-o pe mătușa-sa, care punea mâncarea pe masă. Luiza era sora mamei sale decedată. Era o femeie blândă, dar fără voință de caracter, astfel, deseori fiind victima soțului său Eduard, care era un bărbat mult prea dur pentru o femeie atât de gingașă ca dânsa. În viața lor de familie, de multe ori o agresa limitându-i libertatea și judecându-i sever faptele bune făcute pentru oameni străini.

—Emilia, tu unde te duceai noaptea trecută? A întrebat-o mătușa Luiza. Emilia o privi mirată și în ochi îi apăruse un semn de întrebare.

—Tu ai ieșit noaptea din casă și mergeai în direcția șoselei. Eu te strigam, dar tu nu-mi dădeai nici o atenție. Bine că m-am trezit să beau apă și-am observat ușa de la intrare deschisă. Tu nu ții minte? Suferi de lunatism?

—Nu-mi amintesc să ieșit undeva, i-a răspuns Emilia nedumerită.

Luiza a privit-o lung, ștergându-și ușor fruntea cu dosul palmei, dar n-a zis nimic.

Deschizând zgomotos ușa, la bucătărie a intrat Eduard. Aruncându-și fugitiv privirea rece spre Emilia, el s-a așezat la masă. Luiza i-a pus dejunul dinainte și auzind sunetul telefonului — a ieșit grăbită în antreu. Rămânând în doi cu soțul Luizei, Emilia s-a încordat. Relația lor era departe de a fi familială în sensul direct al cuvântului, sau măcar una prietenoasă, cât de cât. Eduard avea părerea sa indiscutabilă la tema educației copiilor. Neavându-i pe ai săi proprii, el s-a încleștat cu toată asprimea în posibilitatea de a o educa pe Emilia, făcând nenumărate încercări să-i supună caracterul liberal și puterea interioara, astfel, compensând golul nerealizării sale ca părinte. De multe ori cei doi se

confruntau deschis, și Emilia, la ai ei 16 ani, își menținea ferm poziția, uneori demonstrând încăpățănare insuflată de disprețul ascuns pe care îl avea pentru acest bărbat sever și adesea agresiv cu dânsa și cu soția sa. Undeva, în adâncul ochilor lui adânciți, ea vedea o umbră de ură sălbatică în adresa ei, și instinctul de autoapărare se activa de fiecare dată când se întâmpla să rămână în doi. Eduard se uita la dânsa cu răutate neascunsă, strângând furculița din mână până la albirea degetelor. Emilia îl privea direct în ochi, chemându-și din interior toată voința pe care o avea, dar inima oricum i se zbătea cu intensitate nebună, colorându-i treptat obrajii în roșu și afectându-i respirația. Își dădea ea seama, că pe zi ce trece, relația dintre ei devenea tot mai periculoasă, apropiind apogeul momentului de ultima picătură, și știa că nu era cine să-i ia apărarea. Mătușa sa nu îndrăznea să-și contrazică soțul, rămânând pasivă și neputincioasă în situațiile critice și de conflict, care în ultimul timp aveau loc destul de des în casa lor.

—Emilia, la colțul străzii te așteaptă David, o privi fugitiv Luiza intrând în bucătărie.

—Să încetezi plimbările cu acest David, c-apoi o să ți le încetez eu, a rostit Eduard încet, privind-o pe Emilia de sub sprâncene.

—Ei nu fac nimic rău, sunt doar prieteni, a încercat să se implice Luiza, evitând să privească în direcția soțului.

—Aici eu hotărâsc cine cu cine e prieten. Cât timp doarme pe patul meu, mănâncă mâncarea mea și trăiește în casa mea -- va face așa cum eu voi spune, a rostit sever Eduard. Ridicându-se de la masă, el s-a apropiat de Emilia, a apucat-o de bărbie cu 2 degete, și ridicându-i capul — o privi aspru.

—Tu m-ai înțeles?!

Emilia a încleștat dinții. Privirea ei spunea despre atâta ură și durere, buzele îi tremurau abia observat, iar interiorul, din nou și din nou murea într-un strigăt mut de disperare. Dar ea tăcea. Îl privea țintă fără să clipească, ținându-se strâns cu degetele de marginea mesei.

Eduard își încleștă degetele cu toată forța de bărbia ei și ochii Emiliei se umeziră trădător. „Numai să nu plâng, numai nu acum., se gândea ea, înăbușind lacrimile care-și croiau drum, izvorând din ochii mari, căprui. Eduard i-a împins barba cu forță. Luiza s-a apropiat de soțul său și făcu o încercare slabă să-l apuce de mână, dar el a îmbrâncit-o grosolan și ieși din bucătărie.

Emilia s-a ridicat, înghițind nodurile dureroase din gât, a luat rucsacul de pe marginea scaunului și ieși afară, fără sa rostească un cuvânt. Ajungând la colțul casei, s-a oprit și a îndreptat privirea spre cer, dând frâu liber lacrimilor. Nodurile din gât încă îi provocau durere și ea respira des și adânc, lăsând șiroaiele sărate să se prelingă în voie pe obraji, traversând cu greu linia buzelor, ca apoi încrezut să se ascundă sub bărbie. Aplecându-se, Emilia a pus mâinile una peste alta la piept, încercând să-și liniștească bătăile zbuciumate ale inimii. „Doamne, nu mă lăsa, eu nu am pe nimeni în afară de tine., s-a rugat ea în gând și încetul cu încetul se liniști, strângând la piept rucsacul boțit.

Capitolul 2

Emilia s-a maturizat înainte de timp și nu era vina ei în asta, așa a hotărât destinul. Când împlinise 13 ani, părinții ei au decedat într-un accident cumplit..., și ea, fără să fie întrebată, fu înmănată Luizei și lui Eduard. În cei 3 ani trăiți în familia lor, copilul ei interior a trecut printr-o transformare accelerată și dură, care a forțat-o să perceapă lumea înconjurătoare și oamenii din jur — altfel, mult mai profund și diferit de felul, cum obișnuit o percepeau copiii de vârsta ei. Într-o singura zi, viața ei plină de dragoste părintească, gingășie și bucurii — s-a schimbat pe una grea, apăsătoare și lipsită de culori vii, care fulgerător a trecut-o din categoria de copil zglobiu fără griji — în una de matur, plasând-o în poziția de apărător a propriei lumi interioare și sănătăți mintale. Prea devreme a văzut și a simțit pe propria piele, partea întunecată a acestei lumi. Avea impresia că cineva a stins lumina, și acum, lumea în care trăia, exista în paralel cu cea de până la moartea părinților, și aceste 2 paralele nu aveau nici capăt, nici sfârșit, și nu era v-o șansă că se vor mai încrucișa v-o dată. Dar deseori privea viața de atunci în amintiri... și acolo era soare, era azuriul cerului, era zâmbetul mamei și mâinile puternice a tatălui, care o aruncau spre cerul veșnic existent, ca apoi s-o prindă și s-o lipească strâns la piept, acoperindu-i obrajii cu pupici calzi. Nu știa dacă copiii la vârsta de 3-5 ani sunt în stare să memorizeze evenimentele din viața lor, dar ea ținea minte tot, privind aceste amintiri ca pe un film, unde ea era și actorul principal și unicul spectator.

Emilia pipăi cu degetele buzunarul mic al rucsacului și deschizându-l, a scos o broșă. O privea lung, învărtind-o printre degete. În palma ei lucea simbolul infinitului confecționat din aur și argint. Pe o margine era lipit un fluture cu aripile ridicate, gata să-și ia zborul în orice moment, iar pe alta — un soare cu raze dense, de diferite lungimi, în mijlocul căruia era gravată o inimă. Cele 2 fâșii din metale diferite se contopeau lin, găzduind fluturele de argint pe fâșia de aur și soarele

auriu pe cea de argint. Emilia își aminti cuvintele mamei, rostite atunci, când i-a pus în palmă broșa și un lanț cu cruce argintie. Ținându-i cu o mână palma mică, iar cu alta aranjându-i lanțul la gât și șuvițele blonde de păr – a rostit zâmbind:., E a ta, e unică. Unde nu ai fi, ce nu s-ar întâmpla în viața ta — să rămâi liniștită, scumpa mea. Să fii sigură în ceea ce simți și încrezută în ceea ce faci. Infinitul e viața noastră curgătoare, fără de sfârșit, în 2 lumi strâns împletite una în alta: lumea pe care o vezi cu ochisorii tăi frumoși, și cea din pieptul tău, pe care doar o simți. Fluturile e sufletul nostru, care-și poate lua zborul în orice clipă, dispărând în lumi necunoscute, dar el rămâne cu noi atâta timp — cât se zbate inima în piept. Soarele — e darul jertfit al Domnului, care arde în flăcări neistovite, dăruindu-ne viața pe Pământ. Și inima e locul unde trăiește Iisus Hristos, care stă de gardă în corpul nostru viu., Zicând astea, i-a strâns mâna, a cuprins-o și rosti:., Păstrează inima curată, să emane lumină și căldură celora din jurul tău, și sufletul să-ți rămână neîmpovărat de fapte rele. Permite-i fiului Domnului din tine să nu simtă durere., Cuvintele mamei i s-au întipărit în minte și i-au deschis o ușă necunoscută spre o altă viziune a existenței, care spontan apărui în viața ei de copil. Rămânând încă mică de vârstă, ea totuși începu să privească lumea altfel.

Ascunzând broșa în buzunar, Emilia s-a îndreptat spre colțul străzii, unde o aștepta David. El era unicul ei prieten adevărat. Crescând împreună de mici copii, s-au legat sufletește unul de altul, și mâinile fierbinți a băiatului deseori îi încălzeau degetele ei permanent reci, atunci când se întorceau de la lecții pe timp friguros. Și chiar și atunci când ea s-a mutat la mătușa sa, în alt capăt al orașului, el găsea timp s-o viziteze duminica, și ca în totdeauna, s-o petreacă până în poartă, când se întorceau de la școală. Acum, la 19 ani, el era cu totul altfel. Corpul lui matur avea statură înaltă și mâini vânjoase. Nu mai era acel David-copil, care îi ducea geanta grea când mâinile ei oboseau. Acum el o privea diferit. În ochii lui era hotărârea fermă pe care o iau tinerii cu inima înflăcărată, de a o proteja mereu și întotdeauna. Dar asta nu era tot, mai era ceva acolo... În inima lui încolți și prinse rădăcini

sentimentul de dragoste deosebită, care nu avea nimic comun cu dragostea pasionată de adolescent, arzătoare și trecătoare în scurt timp. Era altceva. Era încrederea lui interioară, că Emilia e anume aceea: unica și pentru totdeauna. Și ea simțea că el o privește nu așa ca altă dată, și simțea aceleași sentimente, dar ambii păstrau neîmpărtășită taina lor și păstrau senzația de dragoste ascunsă, protejând de ochii lumii simțământul de complicitate.

Emilia s-a apropiat de David, l-a privit câteva clipe apoi și-a lipit fruntea de pieptul lui. Mâinile ei rămâneau relaxate, căzând liber de-a lungul corpului, doar umerii tremurau neobservat, ascunzând suspine însoțite de lacrimi amare.

—Eu am să vorbesc cu dânsul, a rostit printre dinți David. El ținea mâinile în buzunare, ascunzând pumnii strânși.

—Nu trebuie, eu singură, a șoptit Emilia ștergându-și lacrimile cu palma. Ea a scos din buzunar broșa mamei sale și câteva secunde o privi îngândurată.

—Păstrează inima curată și sufletul neîmpovărat de fapte rele, îl privi ea încrezută.

David a luat broșa din palma ei, analizând-o atent. Luând o decizie numai de el știută, a tras-o pe Emilia spre sine.

—Tu ești deosebită... El și-a ținut privirea undeva în depărtare, a sărutat-o pe frunte și atent i-a pus broșa în buzunar. Mai stând un timp în tăcere, a luat-o cu grijă de mână și ambii s-au îndreptat în direcția școlii, cu privirile coborâte spre asfaltul cenușiu și cu frunțile încruntate, împovărate de gânduri grele.

Lăsând-o în poarta școlii, David s-a îndreptat spre stația de troleibuz. Era primul an la universitate și procesul de studiere în domeniul ingineriei îi trezea interes și-i stimula dorința de a înțelege profund cunoștințele primite. În visurile sale tainice, deja își construise o familie trainică, cu 3 copii, alături de Emilia. În viziunea sa, ea era întruchiparea idealului feminin, înzestrată nu numai cu înveliș frumos,

dar și cu suflet bun, și caracter blând și pașnic. Nu avea încă un plan concret, dar se gândea că până ea va mai crește, el va termina universitatea și ei îl vor inventa împreună. Purtat de gânduri promițătoare despre viitor, David a urcat în troleibuz, s-a așezat pe un scaun liber, și-și lipit fruntea de geam.

Emilia ieși de pe teritoriul școlii și porni încet spre casă. Pășea greoi, ridicând din când în când privirea spre cerul senin. Ea rupea câte o fărâmitură de cozonac, dar ajungând la gură, mâna ei parcă se răzgândea și arunca fărâmiturile dulci hulubilor, care studiau atent suprafața asfaltului în așteptarea manei divine, ce-i hrănea în fiecare zi și le purta de grijă. Mergând așa un timp, Emilia s-a trezit pe malul lacului din parcul central. Pe țărnul nisipos alene se înghesuiau bulbuci mărunți de spumă albă, alungați de înaintarea repezită a valurilor liniștite. Emilia s-a așezat pe banca din apropiere. Cu chipul întristat a scos din geanta grea o carte. Coperta cărții pe alocuri era învechită, dar denumirea încă se citea ușor. A deschis aleatoriu paginile cărții și s-a scufundat în lectură. Recitise cartea de multe ori, și de fiecare dată se întreba în gândurile sale: „Se vor reflecta oare sentimentele mele în ochii lui David?„

Undeva se auzi plângând un copil. Emilia a ridicat capul și abia atunci a observat că soarele se rostogolea obositor spre orizont. Nu voia acasă, dar își dădea seama că Eduard demult își înfipse privirea spre geam, așteptând cu nerăbdare când silueta ei va apărea în poartă. Strângându-și lucrurile, cu pași grăbiți porni spre casa, unde nu era așteptată din dragoste, dar din necesitate. În piept i se cuibări spaima pentru mătușa sa, care era să aibă de suferit dacă ea, Emilia, nu se întorcea la timp acasă.

Ajungând, a intrat furișându-se pe ușa din dosul casei. Luiza stătea rezemată cu spatele de pervazul bucătăriei, ținând în mână un album cu

fotografii. Ochii ei erau plânși, iar trăsăturile ascuțite ale chipului, îi dădeau de gol toată scârba și chinul pe care le ținea încuiate în inima ei singuratică.

—De ce așa târziu, Emilia? S-a înviorat ea de îndată ce o văzu.

—Așa s-a primit, am uitat să privesc la ceas, a răspuns Emilia încordat, aruncând priviri fugitive către treptele ce duceau spre etajul 2.

—El nu este, dar curând se întoarce. Încearcă să-l înțelegi și tu..., adăugă ea după o pauză scurtă. El nu e om rău.... Vrea să te supui, așa e caracterul lui. Dacă ai fi și tu mai moale și mai ascultătoare, și n-ai arunca priviri pline de dispreț în direcția lui — poate v-ați înțelege mai bine..., a rostit Luiza cu neîncredere. Cum n-ai da, dar el e stăpânul casei..., zise ea încet, oftând.

—El e om rău, și eu tot timpul i-am încurcat. Eu țin minte... De ce m-ați luat, dacă nu vă sunt pe plac?! Buza de jos începu să-i tremure trădător, și Emilia, încercând să-și înăbușe toată disperarea și neputința pe care le avea — s-a întors cu fața spre geam. Luiza s-a apropiat de masă, se sprijini de marginea ei și se așeză pe scaun. Deschizând albumul, a răsfoit câteva pagini și cu o mișcare neînerezută, la întors spre Emilia.

—Mama tatălui tău, încă e în viața, zise ea oftând. Mai bine pleacă să trăiești la ea. Nu se va termina cu bine dacă mai rămâi aici... Ea a scos din buzunar o foaie albă de hârtie, pe care cu litere majuscule erau scrise câteva rânduri. Asta e adresa ei. Dacă te întrebă — spune-i ca ți-a fost bine la noi. Totuși, 3 ani te-am hrănit, te-am îmbrăcat, te-am încălțat... Eduard, pur și simplu n-a avut copiii lui, nu ne-a dat Domnul, dar el e om bun..., încercă Luiza să-și îndreptățească soțul.

Emilia a privit-o cu dezamăgire și dispreț abia perceput, apoi s-a apropiat de masa pe care era doar albumul cu foi învechite. Din poza alb-negru, cu ochi duioși, o privea bunică Catrina. Emilia, sumbru își aminti ziua înmormântării părinților și lipsa bunicii. Ea nu și-a petrecut

fiul în ultimul drum. Decesul lui a trântit-o la pat și după aia, încă mult timp a stat internată în spital. Bătrâna avea trăsăturile feței fiului. Emilia își aminti cât de blând era el și cu câtă grijă își iubea cele 2 femei din viața sa...

—Eu i-am telefonat acu 3 zile, ea te așteaptă în ospete. Dar tu spune-i că ai vrea s-o ajuți, să-i fii de urât, că vrei să rămâi la dânsa.

Luiza îndoia nervos paginile albumului, evitând să privească în ochii Emiliei.

—Eu pot rămâne aici încă 2 săptămâni? Să termin anul școlar.

—Da, rămâi. Dar... lui Eduard nu-i spune nimic, deocamdată. Nu-l provoca... Luiza s-a ridicat și trecând pe lângă Emilia, a netezit-o ușor pe umăr. Își simțea vina, chiar dacă nu recunoștea. Urcându-se la al doilea etaj, a închis ușa camerei după sine.

—Bine... a răspuns Emilia în șoaptă, a deschis geanta și a pus foaia cu adresa bunicii în cartea pe care des o citea. Mai aruncând o privire către poza alb-negru, se îndreptă spre scara etajului 2, lăsând pe marginea mesei albumul deschis. Pășind ne încrezut, cu fruntea încrețită, ea intră în camera sa. Foamea pe care o simțea adineauri — nu o mai chinuia, iar în piept îi încolți o emoție ușoară de bucurie, care foarte curând se schimbă pe una de tristețe. David... Cum va fi ea fără dânsul? Nu-și putea imagina viața la depărtare de acest băiat drag inimii ei. În ultimul timp, tot mai des simțea un tremur trădător în interior, în timp ce se țineau de mâini. Prietenia lor, cu durata vârstei ei, încă nu trecuse la un nivel senzual, rămânând nevinovată și copilărească. Dar pe an ce corpul i se maturiza, privirea ei îndreptată spre David, emana tot mai multă admirație ascunsă, iar schimbările fiziologice a corpului lui, nu au rămas neobservate de dânsa. Cât de grea și fatală nu-i părea scena de despărțire, trebuia să-i spună de plecarea de curând, și numaidecât să-i lase adresa, ca el s-o viziteze la fel ca și până acum. Însă atunci, nici unul din ei încă nu știa cum se vor derula evenimentele în continuare...

În următoarele 3 zile, în casa Luizei și a lui Eduard, cu frecvență crescătoare se dezlănțui un șir întreg de certuri și situații încordate, care erau greu de gestionat în condițiile, când Emilia permanent apărea în ochii bărbatului. Stăpânul casei tot mai des se agita de la nimic, abia reușind să-și mențină agresivitatea. Emilia depunea mult efort să nu i se nimerească în cale, și rămânând în interior liniștită și mângâiată de speranța plecării la bunica sa, ea se alina cu gândul, că curând nu va mai fi nevoită să lupte cu provocările lui. Se ținea la depărtare, la întrebări nu-i răspundea și orice minut liber și-l petrecea încuiată în camera sa, mai departe de ochii lui iscoditori. Dar un bărbat matur, ușor simte astfel de schimbări, și Eduard nu era o excepție. Intuiția îi spunea despre purtarea stranie a Emiliei și gândul ăsta apăsător îl nebunea la cap. În inima lui plină de răutate și venin, încolțea ciuda pentru puștoaica pe care el a primit-o în casa lui, și care, după părerea sa, nu îi era suficient de mulțumită. El simțea că în ultimul timp Emilia îi scăpa de sub control. Nici singur nu mai înțelegea deja, cum s-a ajuns la așa situație, când și respirația, și umbra ei — momentan îi trezeau un roi întreg de emoții controversate, pe care el nu mai era în stare să le gestioneze. Îndată ce ea, copilă, i-a pășit pragul casei — interiorul lui a ridicat din adâncuri ascunse, amintiri despre obsesia sa lipicioasă către mama ei. El a îndumnezeit-o în imaginația sa bolnavă și o urmărea din ascunzișuri, înspăimântându-i pe toți admiratorii care încercau s-o cucerească. Însă ea a ales alt bărbat... și el, Eduard, alerga sub acoperământul nopții, părăsind serata mai întâi decât toți, urca pe eopacul de nuc de la poarta ei, și așteptând momentul când cei 2 îndrăgostiți își murmurau cu buzele fierbinți cuvinte arzătoare de pasiune, în timp ce mâinile lor neistovite studiau fiecare centimetru al corpurilor lor tinere — se făcea vânăt la chip și dinții lui încleștați serășneau ascuțit, iar ochii îi străluceau sub razele reci ale lunii, sălbăticiți de ură și gelozie. Însă toate stăruințele lui au rămas fără nici un rezultat și el s-a ales doar cu rolul de cumnat, căsătorindu-se cu Luiza. Și-acum, privind cum Emilia crește și înflorește în corp de-acum de femeie tânără, având chipul leit ca cel al mamei sale, el a dat frâu liber emoțiilor de răzbunare, pe care le-a cuibărit în piept de ani de zile.